

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

1

בפני כב' הרשם הבכיר אורי הדר

התובע יהונתן רבינוביץ ת"ז, 029551314

נגד

הנתבעת מדינת ישראל – משטרת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד מפרקליטות מחוז דרום - אזרחי,

2

פסק דין

3

4 לפני תביעתו של התובע לפיצוי בסך של 50,000 ₪ בגין נזק לא ממוני, כאב וסבל ועוגמת נפש כהגדרתו
5 של התובע, שנגרם לו לאחר שעוכב שלא כדין לטענתו ע"י קצין בתחנת המשטרה באילת בשני אירועים
6 שונים שהתרחשו האחד לאחר השני, לטענתו.

7

דין התובענה להידחות וזאת מהנימוקים שיפורטו להלן.

8

מכוח סמכותי ע"פ דין אני מורה על תיקון טעויות הסופר הבאות שנפלו בפרוטוקולים:

9

בעמ' 10, שורה 25, במקום "ללחות" יש לרשום "ללחוץ".

10

בעמ' 11, שורה 8 במקום "יודעי" יש לרשום "יודע".

11

בעמ' 17, שורה 7 במקום "הדיון" יש לרשום "הדיון".

12

בעמ' 18, שורה 18 במקום "לדבריען" יש לרשום "לדברי".

13

בעמ' 19, שורה 18 במקום "לייחיס" יש לרשום "לייחס".

14

בעמ' 29, שורה 4 במקום "שלי" יש לרשום "שלך" ובשורה 19 במקום "אל" יש לרשום "לא".

15

בעמ' 32, שורה 11 במקום "עודכנו" יש לרשום "התקנו".

16

בעמ' 33, שורה 11 במקום "שמדוחים" יש לרשום "שמדווחים".

17

בעמ' 35, שורה 5 במקום "ובמסוך" יש לרשום "ובסמוך" ובשורה 15 במקום "חגבי" יש לרשום

18

"לגבי".

19

בעמ' 36, שורה 26 במקום "במעטה" יש לרשום "במעטפה".

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

- 1 בעמ' 38, שורה 5 במקום "שסו" יש לרשום "שזו" ובשורה 27 במקום "תעידו" יש לרשום "תיעוד".
- 2 בעמ' 39, שורה 4 במקום "למטיב" יש לרשום "למיטב".
- 3 בעמ' 41, שורה 22 במקום "מאשפרות" יש לרשום "מאפשרות" ובשורה 28 במקום "הנתבע" יש
- 4 לרשום "התובע".
- 5 בעמ' 43, שורה 24 במקום "זוכרת" יש לרשום "זוכר".
- 6 בעמ' 44, שורה 9 במקום "שחקרתי" יש לרשום "שחתמתי".

7 העובדות הצריכות לעניין וטענות הצדדים, בקצרה

- 8 1. חרף דחיית התובענה סבורני כי ראוי להתייחס תחילה לתחשיב, המדויק מאוד, שערכה
- 9 הנתבעת בסיכומיה ולפיו אם היה מוכיח התובע את תביעתו ומוכיח כי עוכב שלא כדין וכי
- 10 נשללה חירותו היה זכאי התובע לפיצוי בסך של 8 ש"ח (לפי זמן עיכוב של 27 דקות) או לפיצוי
- 11 בסך של 5.86 ש"ח (לפי זמן עיכוב של 20 דקות). בכל הכבוד הראוי, דומני כי מדובר בתחשיב
- 12 לא ריאלי, בלשון המעטה, ואני בספק אם הנתבעת עצמה, שאגב לא טענה בכתב ההגנה טענת
- 13 הגנה של זוטי דברים כפי שנטען בסיכומיה ואשר ממילא תרגומה האזרחי הוא הגנת **"מעשה**
- 14 **של מה בכך"** כאמור בס' 4 לפקודת הנוזיקין (נוסח חדש), מאמינה בכך כי במידה ומבוצעת כלפי
- 15 אדם כלשהוא, ואין לעניין זה חשיבות אם הוא עורך דין ואם לאו, עוולה כה חמורה כגון כליאת
- 16 שווא הפיצוי יכול להסתכם בשקלים בודדים.
- 17 2. שלילת חירותו של אדם שלא כדין היא עוולה חמורה במיוחד ודומני כי אין צורך להרחיב אודות
- 18 חשיבות החירות וחופש התנועה. זכות זו אמנם אינה מוחלטת, וזכויות בכלל אינן מוחלטות,
- 19 ויש להן מגבלות כפי שנקבע בדין, אך אם היה מוכח כי חירותו של התובע נשללה שלא כדין
- 20 בוודאי שפיצוי סביר, וממילא התובע ביקש פיצוי בדרך של אומדנא כאמור בס' 46 לכתב
- 21 התביעה, אינו יכול להיות 5.86 ש"ח או אפילו 8 ש"ח. הפכתי והפכתי ולא מצאתי בפסיקה
- 22 פסקי דין אשר הורו על פיצוי של שקלים בודדים בלבד כאמור בס' 57 לסיכומי הנתבעת ואולי
- 23 הדברים שנכתבו שם הם בגדר משאלת לב של הכותב.
- 24 3. ועוד. סבורני כי האמור במכתבו של העד מטעם הנתבעת, מר קאסם חלבי, מיום 03.03.2015
- 25 משקף היטב את האופן שבו יש לראות את האירוע נושא התובענה. כדבריו **"המקרה לא הביא**
- 26 **כבוד למי מהצדדים"** ואכן יש **"להביע צער על השתלשלות האירוע המיותר"**. דברים אלו
- 27 מתמצתים היטב את ההתייחסות לאירועים נושא התובענה.

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

4. לגופו של עניין. התובע הנו עורך דין במקצועו ובמועד הרלוונטי לתובענה שימש כסניגור תורן באילת מטעם הסניגוריה הציבורית.
5. בכתב התביעה טען התובע כי ביום 23.02.2015 בשעה 22:25 הגיע לתחנת המשטרה באילת (להלן: "התחנה") על מנת ליתן ייעוץ טרם חקירה לחשוד שהיה מצוי בתחנה. התובע טען כי לאחר שהתברר לו כי החשוד עצור כבר מהשעה 20:00 פנה לקצין התורן, מר ולדי מורדסון (להלן: "מר מורדסון") וביקש לקבל תשובה ביחס להמשך מעצרו של החשוד וטען כי מר מורדסון אמר לו כי אינו יודע. לנוכח תשובה זו ובהתחשב בנתונים שקיבל מהחשוד סבר התובע כי יש מקום להגיש בקשה לשחרור החשוד. התובע טען כי קיבל את אישור הסניגוריה הציבורית להגשת בקשה זו ובמקביל יצר קשר עם המזכירה הראשית של בית המשפט השלום באילת והודיע לה על כוונתו להגיש בקשה כאמור וזו האחרונה מסרה לו כי תשוחח עם השופט התורן ותעדכן אותו ביחס להמשך הטיפול. בשלב זה, וכאשר התובע כבר אינו במתחם התחנה, כתב התובע, בתוך רכבו, את הבקשה ותוך כדי כך יצרה עמו קשר הגב' דפנה ומסרה לו כי על פי הנחיית השופט התורן, כב' השופט ג. טייב, עליו לבקש את תגובת הנתבעת ורק לאחר מכן להגיש את הבקשה. לצורך הדיון מתחם התחנה הינו מבנה התחנה וכן החצר, הרחבה, ביציאה מהמבנה אשר היציאה ממנה הינה באמצעות שער חשמלי הנפתח מתוך מבנה התחנה.
6. התובע טען כי לנוכח דברים אלו חזר לתחנה ומסר למר מורדסון את הבקשה וביקש את תגובתו ובתגובה אמר לו מר מורדסון כי "אני לא נותן לך שום תגובה". בשלב זה אמר התובע למר מורדסון כי זו התגובה שתימסר לבית המשפט ויצא ממבנה התחנה לעבר השער. התובע טען כי בהגיעו לשער לחץ על הלחצן על מנת שיפתחו לו את השער ואז שמע, באמצעות האינטרקום, כי מר מורדסון מבקש שלא יפתחו את השער ובתוך שניות הגיע לכיוונו מר מורדסון כאשר הוא אוחז בידו את מכשיר הטלפון שלו ומכוונו לפניו של התובע ומבקש כי התובע יסביר לו מדוע הוא זקוק לתגובה. התובע טען כי בתגובה ביקש ממר מורדסון להפסיק לצלמו וכן אמר לו כי הוא חצוף או חוצפן בכך שהוא עושה זאת ואמר לו כי בהתנהלותו אינו מכבד מר מורדסון את בית המשפט שכן בית המשפט הוא יצא מהשער וגם בדרך לרכבו של התובע המשיכו חילופי הדברים נפתח השער ואז הוא יצא מהשער וגם בדרך לרכבו של התובע המשיכו חילופי הדברים ביניהם ואז הודיע מר מורדסון לתובע כי הוא מעוכב בגין העלבת עובד ציבור וביקש שיתלווה אליו לתוך מבנה התחנה וכך נעשה.

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

7. התובע טען כי גם בשלב זה המשיך מר מורדסון לקרב את מכשיר הטלפון שלו לפניו ולצלמו. התובע טען כי מר מורדסון הורה לו לשבת בספסלי התחנה "ולא לזוז" ותוך כדי דברים אלו המשיכו חילופי הדברים בין הצדדים. התובע ציין בס' 22 לכתב התביעה את שאמר למר מורדסון. בשלב זה נכנס מר מורדסון לתוך משרדי התחנה ושוחח עם מאן שהוא לשיטתו של התובע. התובע טען כי עוכב במשך 27 דקות, משעה 22:55 ועד לשעה 23:22. בשעה 23:22 חזר מר מורדסון לעמדת היומנאי נטל את פרטי התובע, מסר לתובע את פרטיו שלו ואת פרטי היומנאי והודיע לו כי הוא משוחרר. התובע טען כי במעמד זה פנה אליו מר מורדסון ואמר לו כי אינו מבין מדוע הוא זז וביקש ממנו כי יעמוד ישר.
8. התובע טען כי התנהגותו של מר מורדסון כלפיו הינה בגדר התעמרות בתובע שעה שהוא ביצע את תפקידו כסנגור תורן וקיים אחר החלטת בית המשפט ולפיה עליו להמציא את תגובת הנתבעת לבקשה שהתכוון להגיש. התובע טען כי הנתבעת ביצעה כלפיו עוולה של כליאת שווא במשמעה כאמור בס' 26 לפקודת הנזיקין וזאת בשני האירועים שתוארו בכתב התביעה, האירוע הראשון הוא מניעת יציאתו של התובע ממתחם התחנה שעה שהיומנאי לא פתח את השער וזאת לפי הוראתו של מר מורדסון כטענתו והאירוע השני הוא עיכובו שלא כדין למשך 27 דקות בתוך מבנה התחנה.
9. התובע טען כי העיכוב לא היה חוקי והיה בו כדי לשלול את חירותו. התובע טען כי תגובותיו השונות לדבריו של מר מורדסון היוו תגובה (לטעמי בס' 37 לכתב התביעה ישנה טעות סופר ובמקום "תקופה" יש לקרוא "תגובה") מתבקשת וסבירה להתנהלותו "הבריונית, החצופה והמבזה של פקד מורדסון" כלפיו. התובע טען כי החלטתו של מר מורדסון לכלוא אותו בחצר התחנה, לצלמו ולעכבו היא התנהלות רשלנית ובלתי סבירה באופן קיצוני (ס' 42 לכתב התביעה). התובע ביקש פיצוי לפי אומדנא בסך של 50,000 ש"ח בגין שלילת חירותו שלא כדין, עוגמת נפש וכאב וסבל.
10. הנתבעת הגישה כתב הגנה וטענה כי לא נפל כל פגם בהתנהלותה וכי מטרתה התביעה הינה להלך אימים על גורמי אכיפת החוק. עוד טענה הנתבעת כי עומדת לה חסינות מכוח ס' 3 לחוק הנזיקים האזרחיים ומכוח ס' 6 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש) (להלן: "הפקודה").
11. לגופו של עניין טענה הנתבעת כי לאחר שמר מורדסון הודיע לתובע כי אין באפשרותו ליתן תגובה לבקשה שהתכוון התובע להגיש לטענתו וזאת מאחר והחשוד טרם נחקר החלו חילופי דברים בין התובע לבין מר מורדסון באופן שהתובע החל "לצעוק, לצרוח ולהתלהם" וכינה את

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

- 1 מר מורדסון בכינויים ולאחר מכן פנה ליציאה משטח התחנה. הנתבעת אישרה את הטענה כי
2 בשלב זה החל מר מורדסון להסריט באמצעות הטלפון נייד שלו את התובע וטענה כי הסרטון
3 טרם אותר.
- 4 12. הנתבעת טענה כי לנוכח התמשכות ההתלהמות והצעקות מצד התובע החליט מר מורדסון לעכב
5 את התובע בשל חשד להעלבת עובד ציבור. הנתבעת טענה כי מר מורדסון עדכן את הממונים
6 עליו וכן ביקש מהתובע תעודה מזהה אך לתובע לא הייתה כזו. עוד טענה הנתבעת כי לאחר
7 שנרשמו פרטיו של התובע ובחלוף פחות מ- 20 דקות מרגע העיכוב שוחרר התובע. הנתבעת
8 צירפה לכתב ההגנה את דו"ח הפעולה שמילא מר מורדסון.
- 9 13. הנתבעת טענה כי בהחלטתו של מר מורדסון לעכב את התובע לא נפל פגם והיא נעשתה לאחר
10 הפעלת שיקול דעת ובזהירות ובסבירות בהתאם לנסיבות וכן נעשתה בהתאם להרשאה חוקית.
11 הנתבעת הכחישה כי התובע מסר למר מורדסון את הבקשה וטענה גם כי לא ברור מדוע בכלל
12 פנה התובע למר מורדסון ולא לקצין אח"מ שהוא זה שממונה על החקירות במרחב ובפרט
13 בנסיבות בהן התובע מכיר את דרכי ההתקשרות עמו. הנתבעת הכחישה את הטענה כי מר
14 מורדסון הורה ליומנאי שלא לפתוח את השער וטענה כי היומנאי פתח את השער אך היה זה
15 התובע דווקא שלא הצליח לפתוח את השער "לנוכח העובדה שהיה עצבני ונסער". הנתבעת
16 טענה כי העיכוב היה חוקי ועל כן לא מתקיימים תנאיה של עוולת כליאת השווא.
- 17 14. הנתבעת טענה כי בכל מקרה יש לתובע אשם תורם לאירוע בשיעור של 100%. עוד טענה
18 הנתבעת כי התובע לא הציג כל אסמכתא לנזקיו הנטענים. דומני כי בעניין אחרון זה הנתבעת
19 אינה דקת פורתא שהרי ברי כי משעה שאדם תובע נזק שאינו ממוני ומציין באופן מפורש כי
20 הוא תובע על דרך האומדנה ברי כי אין לו שום מסמכים בעניין. הנתבעת טענה עוד כי התנהגותו
21 של התובע היא שגרמה לדברים להתפתח כפי שהתפתחו ואין לו להלין אלא על עצמו. הנתבעת
22 ביקשה לדחות את התביעה.
- 23 15. קבעתי את התיק לישיבה מקדמית. קודם לישיבה המקדמית הגיש התובע בקשה למתן צו
24 לגילוי מסמכים ספציפיים וביקש לקבל לידי את סרטוני מצלמות האבטחה של התחנה וכן את
25 הסרטונים מהטלפון הנייד של מר מורדסון. הנתבעת הגישה תגובה הנתמכת בתצהיר וטענה כי
26 סרטוני מצלמות האבטחה נשמרים למשך שבוע בלבד ולא ניתן כיום לשחזרם. ביחס לסרטונים
27 שצולמו באמצעות מכשיר הטלפון של מר מורדסון טענה הנתבעת כי אלו לא אותרו.

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

16. בדיון שנקבע הודיע התובע כי בכוונתו לזמן לדיון את המזכירה הראשית של בית המשפט השלום באילת וציין כי הוא עצמו לא צילם באירוע סרטונים או תמונות. ב"כ הנתבעת מסרה כי התרחיש שתיאר התובע ביחס למה שנאמר לו ע"י המזכירה הראשית "הוא לא בלתי סביר" ובנסיבות אלו ויתר התובע על זימונה של המזכירה הראשית לדיון. ב"כ הצדדים מסרו כי הם מעריכים את הזמן שיידרש לניהול התיק, כולל סיכומים, בשעתיים. קבעתי את התיק לשמיעת הראיות. התובע הגיש תצהיר עדות ראשית שלו עצמו ואילו הנתבעת הגישה תצהירי עדות ראשית של מר מורדסון ושל מר קאסם חלבי שהיה במועדים הרלוונטיים לתובענה קצין האח"מ בתחנת המשטרה באילת.
17. בדיון שנקבע נשמעה חקירתו של התובע. לאחר מכן החלה חקירתו של מר מורדסון אשר התארכה מאוד ובסיומה הודיע התובע כי דרוש לו פרק זמן נוסף של שלוש שעות להשלמת חקירתו של מר מורדסון ולחקירתו של מר חלבי. במהלך הדיון הוגשו מספר מוצגים ובכלל זה תשובותיו של התובע לשאלון שהופנה אליו ע"י הנתבעת ותמונות של מתחם התחנה (שמונה תמונות בסך הכל). אציין כי מתוך טעות נרשם על גבי המוצגים התאריך של 20.05.2017 אף שאלו הוגשו בדיון שהתקיים ביום 10.05.2017. קבעתי דיון נוסף.
18. בדיון הנוסף מסרה ב"כ הנתבעת כי מר מורדסון מצוי בחו"ל ועל כן לא התייצב לדיון. התובע ביקש למשוך את תצהירו של מר מורדסון מהתיק אך בקשה זו נדחתה. התובע הודיע כי הוא מבקש לחקור את העדים מטעם הנתבעת במקשה אחת. קבעתי מועד נוסף לדיון והנתבעת חויבה בהוצאותיו של התובע בגין הצורך בדיון נוסף וזאת ללא שום קשר לתוצאת ההליך העיקרי. בדיון האחרון הושלמה חקירתו של מר מורדסון ולאחריו נחקר מר חלבי. בתום הדיון נקבע מועד להגשת סיכומי הצדדים ואלו אכן הוגשו.
19. המחלוקת העיקרית בין הצדדים נוגעת לשאלה האם עיכובו של התובע ע"י מר מורדסון היה כדן. מחלוקת זו כרוכה בבירור מחלוקות עובדתיות כגון משך העיכוב, קיומם של שני אירועים של עיכוב כפי שטען התובע או אירוע אחד בלבד כפי שטענה הנתבעת, תוכנם של חילופי הדברים בין הצדדים והמשמעות שיש לייחס לכך כי לא נשמעה עדותו של היומנאי בתחנה, מר יורם אחטרי, ולא הוצג הסרטון, ליתר דיוק הסרטונים, שצולמו ע"י מר מורדסון במכשיר הטלפון הנייד שלו.
- 27

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

20. בחקירתו נשאל התובע ביחס להליכים משפטיים נוספים בהם הוא היה התובע ובעניין זה הוצגו פסקי דין וכתבי טענות שונים (מוצג נ/1). ראשית, כפי שציינתי בדיון שהתקיים סבורני כי טוב הייתה עושה הנתבעת אם הייתה ממצה את הבירורים בעניין זה קודם לדיון על מנת שתהא בפניה, ובפנינו, התמונה העובדתית המלאה.
- לגופו של עניין איני סבור כי הליכים אלו רלוונטיים לענייננו ואין בהם כדי להוכיח כי התובע, אם לכך כיוונה הנתבעת, הינו תובע סדרתי. אדם, כל אדם, יכול להגיש תביעות בעניינים שונים ועצם הגשתן של אלו אינו מוכיח כי מדובר בתחביב של אותו אדם ובוודאי שאינו מוכיח כי אותם הליכים ננקטים ללא כל סיבה. גם שעה שתובע מגיש תביעה שנדחת בסופו של יום המסקנה אינה בהכרח כי מלכתחילה לא היה מקום להגיש את התביעה שהרי מחלוקות רבות נסבות סביב פרשנות לאירועים מסוימים. ופרשנות מטבעה עשויה להיות שונה אצל צדדים שונים.
21. לא נכחד: קיימים תובעים סדרתיים אולם דומני כי בענייננו אין עסקינן בכך. שוכנעתי די הצורך כי התביעה הוגשה שלא על מנת להלך אימים על גורמי אכיפת החוק כפי שנטען בכתב ההגנה אלא על מנת להביא את ענייניו של התובע לכדי הכרעה. סברתי אמנם כי ראוי היה שהצדדים ימצו את הבירור ביניהם ללא צורך בהכרעה משפטית הגוזלת משאבים יקרים אולם משלא הגיעו הצדדים להסכמה יש לברר את המחלוקת לגופה. העובדה כי תביעות קודמות של התובע כפי שהוצגו הסתיימו באופן בו הסתיימו אינה מחייבת שום מסקנה בענייננו וממילא שניתן להניח כי לו היה מצב הדברים כזה לפיו התובע זכה בכל התביעות שהגיש ונמצא דובר אמת בכולן, או למשל היה כזה ולפיו בתיק אחר היה נקבע כי מר מורדסון עיכב שלא כדין אדם אחר, לא הייתה הנתבעת מוותרת על טענות ההגנה שלה בתיק הנוכחי.
22. בית המשפט מצווה לברר מחלוקת ספציפית בין צדדים ואין שום צורך להתייחס להליכים אחרים בעניינים שונים לחלוטין אלא אם כן, כאמור, עסקינן בתובע סדרתי. ענייננו אינו כזה. עניין זה אינו דרוש אפוא להכרעה.
- דיון והכרעה**
- טענתה של הנתבעת לחסינות בנוזיקין**
23. בכתב ההגנה טענה הנתבעת עומדת לה חסינות בנוזיקין מכוח הדין.

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

24. ס' 3 לחוק הנזיקים האזרחיים (אחריות המדינה), תשי"ב - 1952 קובע כי "אין המדינה אחראית בנזיקים על מעשה שנעשה בתחום הרשאה חוקית, מתוך אמונה סבירה ובתום לב בקיומה של הרשאה חוקית; אולם אחראית היא על רשלנות שבמעשה".
25. ס' 6 לפקודה קובע כי "בתובענה שהוגשה על עוולה, חוץ מרשלנות, תהא הגנה שהמעשה שמתלוננים עליו היה לפי הוראות חיקוק ובהתאם להן או שנעשה בתחום הרשאה חוקית או מתוך אמונה סבירה ובתום לב בקיומה של הרשאה חוקית; בסעיף זה, "מעשה" – לרבות מחדל".
26. עילתה המהותית של התובענה הינה כליאת שווא ושליטת חירותו של התובע כתוצאה מכך וזאת כפי שפורט בס' 30 לכתב התביעה. עם זאת, בנסיבות בהן בס' 42 לכתב התביעה טען התובע כי התנהלותו של מר מורדסון לכל אורך האירוע היא התנהלות רשלנית ובלתי סבירה באופן קיצוני וטען במפורש לקיומה של רשלנות, שהיא כמובן עילה בפני עצמה, אין הנתבעת זכאית ליהנות מהחסינות שהעניק לה המחוקק ואשר כפי שצוין עילת הרשלנות מוחרגת ממנה.
27. לגופו של עניין, סבורני כי ההבחנה שעשה התובע בין שתי העילות עשויה להיחשב מלאכותית שהרי ברי כי הכרעה ביחס לעילה אחת בוודאי משפיעה על שאלת התקיימותה של העילה השנייה. כך למשל, אם נקבע כי העיכוב הינו כדין במשמע ס' 26 לפקודה הרי שבוודאי שלא ניתן לקבוע באותה נשימה כי הוא רשלני במשמע ס' 35 לפקודה. ולהיפך. אמנם, בשני הסעיפים הרלוונטיים יש תנאים שונים אולם ברי כי המונח "שלא כדין" כאמור בס' 26 לפקודה טומן בחובו את החובה לבחון האם מי שקיבל את אותה החלטה לעכב אדם פעל כפי שאדם סביר ונבון במצבו היה פועל.
28. סיכומו של דבר, טענתה של הנתבעת לחסינות מכוח הדין נדחית. את המחלוקת יש לברר לגופה.
- האירוע או האירועים נושא התובענה
29. חקירותיהם של העדים מטעם הנתבעת היו ארוכות. ארוכות מאוד. והן מיצו כל פרט ופרט ביחס לאירועים נושא התובענה. ועדיין, חרף מיצוי החקירות והעדויות שנשמעו נותרה מחלוקת ביחס למהלך האירוע כולו ובעוד שהתובע טוען כי עיכובו בחצר התחנה היה לזמן קצר וכי לאחר מכן יצא מחצר התחנה לעבר רכבו ושם עוכב בפעם השנייה טוענת הנתבעת כי שער היציאה ממתחם התחנה כלל לא נפתח וכי ההחלטה לעכב את התובע הייתה בהמשך לנעילת השער ובוצעה בתוך מתחם התחנה.

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

30. ודוקו, בנסיבות בהן התובע טוען כי עסקינן אפוא בשני אירועים נפרדים (ראו ס' 30 סיפא לכתב התביעה) ברי כי אם יוכח כי השער כלל לא נפתח עסקינן אפוא באירוע אחד מתמשך. עניין זה הוא אפוא מהותי מבחינתו של התובע אשר טוען לקיומם של שני אירועים נפרדים.
31. במהלך החקירות הוכח די הצורך כי שער היציאה מחצר התחנה הוא שער חשמלי וכי פתיחתו נעשית ע"י היומנאי שבתוך מבנה התחנה. הלחצן מצדו הפנימי של השער, קרי מכיוון חצר התחנה, הוא למעשה לחצן המסמן ליומנאי שבתוך מבנה התחנה כי פלוני מבקש לצאת וכי יש לפתוח את השער.
32. בכתב התביעה טען התובע כי בהגיעו לשער היציאה מחצר התחנה הוא לחץ על הלחצן על מנת שיפתחו לו את השער ואז שמע שאינטרקום כי מר מורדסון אומר "אל תפתח לו" ותוך שניות הגיע אליו מר מורדסון תוך שהוא מצלמו. לעניין חילופי הדברים נגיע בהמשך. התובע טען כי תוך כדי דבריו של מר מורדסון "השער נפתח" והוא התקדם אפוא לכיוון רכבו ושם אירע האירוע השני במהלכו עוכב התובע. בס' 33 לכתב התביעה טען התובע כי נעילת השער היא בגדר כליאתו "הגם שלמשך זמן קצר בתוך מתחם התחנה" וכי נעילת השער, או ליתר דיוק אי פתיחתו, נעשתה על מנת שמר מורדסון יוכל להגיע אליו ולהסריטו.
33. טענתו של התובע כי שמע באינטרקום את מר מורדסון מבקש מהיומנאי כי לא יפתח את השער לא הוכחה והיא בגדר עדות יחידה של בעל דין שלא נמצא לה סיוע בחומר הראיות במשמע ס' 54 לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א - 1971 ואין בידי לקבלה. לא יכול להיות ספק כי עד רלוונטי לעניין זה יכול היה להיות היומנאי מר יורם אחטרי (להלן: "מר אחטרי") שאין חולק כי שהה בתוך מבנה התחנה ושמו הפרטי צוין בדו"ח הפעולה שמילא מר מורדסון כי שצורף לכתב ההגנה (להלן: "דו"ח הפעולה"). פרטיו של היומנאי ידועים לתובע (ס' 26 לכתב התביעה).
34. כפי שיפורט בהמשך הרי שאף שברי כי מר אחטרי, בהנחה כי הוא עדיין מצוי בשירות הנתבעת, הוא עד שבשליטת הנתבעת דבר לא מנע מהתובע לממש את זכותו להעיד את מר אחטרי כעד מטעמו ביחס לאותה הוראה שניתנה לו כביכול שלא לפתוח את השער. התובע ידע כי הנתבעת אינה מתכוונת להעיד את מר אחטרי ובנסיבות אלו הוא יכול היה לבקש בעצמו להעידו כעד מטעמו. התובע לא עשה כן ועניין זה פועל לחובתו בהתחשב בכך כי אין מחלוקת שהנטל להוכיח את התביעה, על מרכיביה העובדתיים ועל יסודותיה המשפטיים, מוטל על התובע ולא על הנתבעת. הנתבעת כמובן הייתה חייבת למסור את פרטיו של מר אחטרי אם היה מתברר כי יש קושי באיתורו אולם היא אינה חייבת להעיד עדים שאין היא חפצה בהם.

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

35. בדו"ח הפעולה שמילא מר מורדסון אין זכר לאותה הוראה שנתן כביכול למר אחטרי. עניין זה לבדו כמובן שאינו מכריע את הכף אך אם נביא בחשבון כי התובע עצמו מעיד כי תוך כדי שמר מורדסון דיבר השער נפתח סביר כי הוראה של מר מורדסון לא ניתנה בפועל או לפחות לא נקלטה בחושיו של מי שאמור היה לשמוע אותה שאם לא כן מדוע בכל זאת נפתח השער? התובע לא טען כי לאחר אותה הוראה ניתנה הוראה הפוכה, קרי לפתוח את השער ובנסיבות אלו סביר כי אם הייתה ניתנת הוראה כאמור והיא גם הייתה נשמעת ההוראה ע"י מר אחטרי השער היה נשאר נעול עד למתן הוראה אחרת. אין זה סביר כי מר אחטרי קיבל הוראה שלא לפתוח את השער ובכל זאת פתח אותו.
36. בחקירתו נשאל מר מורדסון שאלות רבות ביחס לאופן בו בנויה התחנה, לרבות המבנה והחצר ובכלל זה השער. מר מורדסון השיב למרבית השאלות בעניין זה ב"לא זוכר" על הנגזרות האפשריות של תשובה זו (באשר לשער ראו תשובותיו בעמ' 9). תשובה מעין זו מעוררת קושי מובנה שכן הכיצד ניתן לדעת אל נכון האם הנחקר אכן אינו זוכר או שמא הוא זוכר ומתחמק ממתן תשובה. אין מנוס אפוא מהתרשמות בית המשפט. כמובן שגם במצב כזה קיים קושי אך מדובר במצב של דלית ברירה.
37. התובע הציג תמונות של מבנה התחנה וחצר התחנה. אף שבחקירתו העיד מר חלבי כי "כל שנה עושים שינוי בעיצוב התחנה לפי תקציב שיש לדברים האלה" איני משוכנע כי שינוי מבנה השער הוא בגדר אותו שינוי בעיצוב המבוצע מדי שנה כנטען. הנתבעת לא הציגה ראיות כלשהן ביחס לשינוי מבני שנעשה בנוגע לשער וסבורני כי המסקנה המסתברת הינה כי השער ביום האירוע נושא התובענה היה בנוי ונראה בדיוק כפי השער הנראה בתמונות ת/1. ודוק, בחקירתו העיד מר מורדסון כי "היומן עבר שיפוץ פעמיים" אך לא העיד כי השיפוץ כלל גם את השער. בהתחשב במבנה הפשוט של השער ההסתברות כי השער נראה כך לאחר שיפוץ היא אפשרות שאינה סבירה ולבטח היא סבירה פחות מהאפשרות כי השער ביום האירוע נראה כפי שהוא נראה בתמונות ת/1.
38. בדו"ח הפעולה ציין מר מורדסון כי "השער לא היה נעול". בחקירתו העיד מר מורדסון כי "כשלחצתי על השער הוא היה פתוח בזמן האירוע" (עמ' 9 ועמ' 25). בחקירתו של מר מורדסון את טענתו של התובע ולפיה השער ננעל חשמלית וכי היומנאי צריך ללחוץ על לחצן הסמוך אליו על מנת שהשער ייפתח (עמ' 10). עוד העיד מר מורדסון כי "היו מצבים שונים" ביחס לשער והעיד כי "לא יודע מה היה ביום האירוע" ועוד העיד כי אינו זוכר שבצמוד לשער בחלקו הפנימי היה שלט כפי שנראה בתמונות ת/1.

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

- 1 "לא יודע" ו"לא זוכר" פירושה הפשוט הוא כי האפשרות אותה תיאר התובע היא אפשרות
2 קיימת. וכאשר אפשרות זו נתמכת באמור בס' 7 למכתבו של מר חלבי מיום 03.03.2015 אשר
3 ולו מעצם העובדה כי הוא נכתב בסמוך מאוד לאירוע בוודאי משקף טוב יותר את העובדות
4 בפועל המסקנה היא ברורה למדי: עסקינן בשער חשמלי אשר לצורך פתיחתו על המבקש לצאת
5 ללחוץ על הלחצן שבמשקוף הימני של השער (מכיוון פנים התחנה), לחיצה זו מסמנת ליומנאי
6 כי פלוני מבקש לצאת ואז הוא פותח את השער. או שלא.
- 7 39. זאת ועוד, בהתחשב בהיעדר זיכרון כמעט מוחלט ביחס לאופן בו בנויה התחנה ולמצב החצר
8 כפי שעלה מחקירתו של מר מורדסון העיד מר מורדסון כאמור כי השער היה פתוח בזמן
9 האירוע. לא ניתן הסבר כלשהוא לכך כי דווקא את הפרט האמור זכר מר מורדסון. פרט זה הוא
10 בוודאי רגעי יותר מפרטים בהם נתקל מר מורדסון מן הסתם מדי יום בשהותו בתחנה. בנסיבות
11 אלו סביר לומר כי דווקא את מבנה התחנה יזכור מר מורדסון יותר מאשר עניין כה נקודתי כמו
12 היותו של השער פתוח או נעול בשנייה מסוימת.
- 13 40. ועוד בעניין זה יש לציין כי בנסיבות בהן מר מורדסון העיד בחקירתו כי התובע כלל לא יצא
14 ממתחם התחנה אלא כי העיכוב בוצע שעה שהתובע עדיין שהה בחצר התחנה לא ברור כיצד
15 ידע מר מורדסון כי השער פתוח. בהתחשב בכך כי לשיטת הנתבעת העיכוב בוצע בתוך מתחם
16 התחנה אין שום סיבה כי מר מורדסון בכלל ישים לב לשער או יבדוק אם הוא אכן נעול. כמובן
17 שקיימת אפשרות כי עדותו של מר מורדסון מתייחסת למצב בו השער פתוח לרווחה אך
18 אפשרות זו אין זה סביר בעיניי כי שער של תחנת משטרה אשר לו מנגנון נעילה חשמלי היה
19 פתוח לרווחה ובפרט בהתחשב בשעת האירוע.
- 20 41. ועוד בעניין זה נאמר כי ביום 01.03.2015 שלחה הסנגוריה הציבורית במחוז דרום מכתב בעניין
21 האירוע נושא התובענה. במכתב יש התייחסות להשתלשלות האירועים. בהתחשב בכך כי כותבי
22 המכתב לא נכחו באירוע ברי כי העובדות כפי שמצוינות במכתב נמסרו להם מפי התובע. כך
23 למשל, ברור כי כותבי המכתב לא יכולים היו לציין את פרק הזמן של העיכוב כאמור בס' 10
24 למכתב לולא היו מקבלים נתון זה מהתובע. המכתב נכתב שבוע לאחר האירוע. בס' 10 למכתב
25 צוין כי **"בסיומו של אותו דין ודברים, ובהמשך לנעילת שערי התחנה בפני הסנגור, הודיע**
26 **הקצין לעו"ד רבינוביץ, כי עכשיו הוא מעכב אותו...**". אין שום זכר במכתב ליציאתו של התובע
27 ממתחם התחנה לעבר רכבו. עניין זה אינו מתיישב עם גרסתו של התובע ולפיה הוא ננעל בתוך
28 מתחם התחנה **"הגם שלמשך זמן קצר"** כאמור ב' 33 לכתב התביעה ואז יצא לעבר רכבו ושם
29 אירע האירוע השני כהגדרתו במהלכו הודיע לו מר מורדסון כי הוא מעוכב.

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

- 1 בהתחשב בכך כי ניתן להניח כי הזיכרון בעת מסירת הפרטים לסנגוריה הציבורית לצורך
2 כתיבת אותו מכתב היה טרי יותר ובהתחשב בכל מה שנאמר עד כה סבורני כי לא עלה בידי
3 התובע להוכיח את קיומם של שני אירועים נפרדים כפי שטען בכתב התביעה.
- 4 42. המסקנה המסתברת יותר באשר למה שאירע בפועל, והאמור בס' 7 למכתבו של מר חלבי תומך
5 בעניין זה, הינה כי התובע כלל לא יצא ממתחם התחנה וכי העיכוב אירע בעוד התובע שוהה
6 בחצר התחנה. אבהיר: אין בכך משום קביעת ממצא ועדיף היה כמובן כי ייקבע ממצא מדויק
7 בעניין זה אך במשפט אזרחי, ואין בכך כל חידוש, קיימת אפשרות להכריע ע"פ מאזן
8 הסתברויות ובמובן זה גרסתו של התובע נשמעת פחות סבירה מגרסתה של הנתבעת ביחס
9 לקיומו של אירוע אחד בלבד ולכל הפחות גרסתו של התובע לא הוכחה והיא אינה עדיפה על
10 פני גרסתה של הנתבעת בעניין זה.
- 11 43. סיכומו של דבר, הנחת המוצא לצורך הדיון מכאן ואילך הינה כי מדובר במהלך אחד של האירוע
12 כולו וכי האירוע כולו התרחש בתוך מתחם התחנה ואף שקיימת מחלוקת ביחס למקום בו החלו
13 חילופי הדברים אין מחלוקת כי האירוע הגיע לסיומו בעיכובו של התובע ולאחר מכן בשחרורו.
- 14 **משך העיכוב**
- 15 44. בכתב התביעה טען התובע כי עוכב במשך 27 דקות, משעה 22:55 ועד לשעה 23:22. הנתבעת
16 טענה לעומת זאת כי משך העיכוב היה פחות מ- 20 דקות (ס' 15 וס' 19 לכתב ההגנה).
17 במחלוקת זו שבין הצדדים אני בוחר להעדיף את גרסתו של התובע אף שלנוכח התוצאה אליה
18 הגענו ביחס להיותו של העיכוב כדין אין משמעות מהותית לעניין זה.
- 19 45. התובע אמנם לא הציג ראיות חיצוניות ביחס למשך הזמן של העיכוב, קרי תחילתו וסיומו,
20 וסבורני כי התובע יכול היה לנסות ולהציג פלט שיחות שיעיד על השעה שבה התקשר שוב
21 למזכירה הראשית של בית המשפט על מנת להגיש את הבקשה ולא הצליח ליצור עמה קשר כפי
22 שטען בס' 41 לכתב התביעה וניתן להניח כי הוא התקשר מייד כאשר העיכוב הגיע לסיומו אולם
23 היעדרם של פרטים מדויקים לעניין זה בדו"ח הפעולה מעורר ספק ביחס לגרסת הנתבעת ועניין
24 זה פועל לטובתו של התובע.
- 25 46. יתירה מזו, שוכנעתי כי בעניין זה התובע דובר אמת וכי אין לו שום סיבה לציין דווקא פרק זמן
26 של 27 דקות. לעומת זאת, בהתחשב בפקודות המטה הארצי של משטרת ישראל הרי שעיכוב
27 של פחות מ- 20 דקות מאפשר לשוטר שביצע את העיכוב להימנע ממילוי טפסים ייעודיים

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

- 1 לעניין זה. ועוד, גם הנתבעת יכולה הייתה להציג פלט שיחות, או לפחות להראות כי ניסתה ולא
2 הצליחה לעשות כן בשל חלוף הזמן, שיעיד מתי התקשר מר מורדסון לממונים עליו.
- 3 47. פקודה מס' 14.01.34 לפקודות המטה הארצי קובעת, בס' 3 (ג)(4)(ד), כי עם תום העיכוב חלה
4 חובת דיווח של השוטר על העיכוב וזאת בטפסים ייעודיים שצוינו בסעיף. חובת הדיווח תלויה
5 בקיומם של שני תנאים מצטברים שאחד מהם הוא כי האדם **"עוכב לפרק זמן של 20 דקות או**
6 **יותר"**. עוד מחייב הסעיף לצרף את העותק המקורי של הדו"ח הממולא על אותו טופס ייעודי
7 לתיק החקירה וכן לתיק את ההעתק בתיק היחידה הנוגעת בדבר.
- 8 איני משוכנע כי בענייננו מתקיים התנאי הראשון שקובע הסעיף אך הנתבעת לא טענה לעניין
9 זה ובכל מקרה בדו"ח הפעולה ציין מר מורדסון כי ביקש מהתובע **"שיחזור לתחנה"** כך שניתן
10 לראות בכך כי התובע הובא לתחנת המשטרה או זומן אליה. עולה אפוא כי עיכוב למשך זמן
11 קצר מ- 20 דקות אינו מחייב מילוי טופס ייעודי. נוסח הטופס הייעודי לא הוצג אך ניתן להניח
12 כי באופן טבעי הוא כולל פרטים מדויקים יותר ביחס למהלך העיכוב ובכלל זה שעת התחלה
13 וסיום. מצב זה, בהתחשב בכך כי ממילא המחלוקת הינה מחלוקת של כ- 7 דקות, עשוי לייצר
14 תמריץ כלשהוא לטעון כי העיכוב ארך פחות מ- 20 דקות.
- 15 48. וגם אם נאמר כי לא היה למר מורדסון תמריץ כאמור סבורני כי משך הזמן של העיכוב, ולא
16 רק סיבת העיכוב, הינו נתון בעל חשיבות רבה בשלב זה של מילוי דו"ח הפעולה שבו לא ניתן
17 לדעת האם לאירוע יהיו השלכות בהמשך, אם לאו. סבורני כי פעולה סבירה מצדו של מר
18 מורדסון הייתה חייבת להביאו לציין בדו"ח הפעולה את משך הזמן המדויק של העיכוב. לא
19 היה בכך שום קושי ולא הייתה שום הצדקה להסתפק במינוח הכללי **"העיכוב של עו"ד היה**
20 **פחות מ- 20 דקות"** ובפרט שעה שס' 3 (ג)(4)(א) לפקודה האמורה מתייחס לכך כי אין לעכב
21 אדם **"מעל לזמן סביר הדרוש בנסיבות המקרה..."**. וכיצד ניתן לדעת האם משך העיכוב היה
22 סביר אם לא מצוין משך הזמן? ומה פירוש **"פחות מ- 20 דקות"**? חמש דקות, שבע דקות, שתי
23 דקות, תשע עשרה דקות? האם יש הצדקה כי נעסוק בניחושים? סבורני כי התשובה לכך
24 שלילית.
- 25 49. היה על מר מורדסון לציין בדו"ח הפעולה את משך הזמן המדויק של העיכוב. ברי כי בעניין זה
26 יכולה הייתה הנתבעת להעיד גם את מר אחטרי אשר נכח במהלך שהות התובע במבנה בעודו
27 מעוכב. זאת ועוד, במכתבו של מר חלבי שבוודאי נכתב לאחר תחקור האירוע מבחינת הנתבעת
28 אין שום הכחשה ביחס לטענה הנזכרת בס' 10 למכתב הסנגוריה הציבורית שם נטען באופן
29 מפורש לעיכוב של 27 דקות. עניינים אלו פועלים לחובת הנתבעת ולטובתו של התובע.

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

- 1 50. המסקנה מן האמור הינה כי יש לקבל את גרסתו של התובע ולפיה הוא עוכב למשך 27 דקות.
- 2 **המקום בו החלו חילופי הדברים בין הצדדים ותוכנם**
- 3 51. כאמור, הנחת המוצא לדיון הינה כי עסקינן באירוע אחד. בין הצדדים קיימת מחלוקת ביחס
4 למקום בו החלו חילופי הדברים בין התובע לבין מר מורדסון. דווקא ביחס לתוכן חילופי
5 הדברים נראה כי המחלוקת מצומצמת יותר.
- 6 52. סבורני כי למחלוקת בעניין המקום בו החלו חילופי הדברים אין השלכה אמיתית על המחלוקת.
7 בעניין זה עדותו של מר מורדסון ולפיה אינו יכול להצביע על הרגע המדויק בו החליט לעכב את
8 התובע מאחר ו"זה עניין של שניות" (עמ' 26-27) היא סבירה בהחלט. גם אם חילופי הדברים
9 החלו בתוך מבנה התחנה אין שום משמעות לכך כי העיכוב עצמו בוצע מחוץ למבנה בהתחשב
10 בכך כי בחצר המבנה היה מגע בין שני העורבים.
- 11 53. נאמר בפשטות: גם בהנחה ומר מורדסון סירב לתת תגובה לבקשה לאחר שעייין בה, ועניין זה
12 מוכחש ע"י הנתבעת, וגם במצב בו מר מורדסון יוצא אחרי התובע לחצר התחנה ומסריט אותו
13 לא היה שום צורך ולא הייתה שום הצדקה כי התובע ישמיע את האמירות שהשמיע ואשר הוא
14 עצמו הודה בהן כלפי מר מורדסון. גם אם נניח כי מר מורדסון "תרם" תרומה משמעותית למה
15 שאירע, ודוקו בס' 8 למכתבו מתייחס מר חלבי ל"שפה בוטה שאינה הולמת את מעמדם", קרי
16 לשון רבים ומר מורדסון בכלל זה, היה ראוי כי התובע ינהג באיפוק ויימנע מהאמירות שהוא
17 עצמו הודה כי הפנה כלפי מר מורדסון.
- 18 54. בס' 19 לכתב התביעה ציין התובע בעצמו כי כינה את מר מורדסון "חצוף (או חוצפן) ובריון (או
19 מתנהל בבריונות)". בס' 22 לכתב התביעה מתייחס התובע לביטויים בהם כינה את מר
20 מורדסון לאחר שהוחלט על עיכובו של התובע. בחקירתו אישר התובע כי עשה שימוש באותם
21 ביטויים (עמ' 6).
- 22 55. בכתב ההגנה טענה הנתבעת כי התובע עשה שימוש גם במילים "אלים וברוטלי" וכי התובע
23 "החל לצעוק, לצרוח ולהתלהם". עוד נטען כי גם כאשר שהו שני המעורבים בחצר התחנה
24 השמיע התובע אמירות פוגעניות (ראו ס' 10-11 לכתב ההגנה). טענות אלו לא הוכחו והתובע,
25 בחקירתו הקצרה למדי, כלל לא נשאל על עניין זה. יתירה מזו, בחקירתו נשאל מר חלבי לגבי
26 ביטויים אלו שלכאורה היו אמורים להיות מונצחים בסרטון והוא השיב כי אינו זוכר ששמע
27 את הביטויים האמורים בעת שצפה בסרטון (עמ' 37). העובדה כי ביטויים אלו להם טוענת
28 התובעת נזכרים בדו"ח הפעולה אינה מספיקה על מנת הוכיח אותם. לא יכול להיות ספק כי לו

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

- 1 היו מוצגים הסרטונים שצילם מר מורדסון ולו היו מוצגים סרטוני מצלמות האבטחה, אם היו
2 קיימים, יכול היה הדבר להביא לקביעת ממצאים שונים אולם אלו לא הוצגו ועניין זה פועל
3 אפוא לחובתה של הנתבעת בכל הנוגע לטענה כי התובע עשה שימוש בביטויים נוספים מעבר
4 לאלו שהתייחס אליהם בחקירתו ומעבר לאלו שציין בכתב התביעה.
- 5 56. נניח אפוא לצורך הדיון כי הביטויים בהם עשה התובע שימוש הם כפי שעליהם העיד וכפי שציין
6 בכתב התביעה. אמירות אלו כולן אינן ראויות לטעמי גם אם נקבל את טענתו של התובע כאמור
7 בכתב התביעה ולפיה מר מורדסון אמר לו בטון מזלזל כי **"אני לא נותן לך שום תגובה"** וגם
8 במצב בו מר מורדסון יצא אחרי התובע לחצר התחנה והסריט אותו תוך קירוב הטלפון לפניו
9 של התובע. לא היה צורך להפוך את מתחם התחנה לשדה קרב ולחתור למגע. נהפוך הוא: היה
10 ראוי לתובע לנתק מגע מוקדם ככל האפשר לטעמי.
- 11 57. בחקירתו הארוכה את מר מורדסון התייחס התובע בהרחבה לביטויים שהשמיע מר מורדסון.
12 לטעמי עניין זה אינו דרוש להכרעה שהרי התביעה אינה נוגעת לביטויים בהם עשה שימוש מר
13 מורדסון אלא לביטויים בהם עשה שימוש התובע ולשאלה האם אלו מקימים יסוד סביר לחשד
14 כי נעברה עבירה של העלבת עובד ציבור.
- 15 58. מכל מקום, טענתו של התובע כי מר מורדסון הניף את ידו כאשר סירב ליתן תגובה לא הוכחה
16 ומר מורדסון העיד בחקירתו כי **"אני מדבר עם ידיים אבל אני לא יודע איך פירשת את זה."**
17 **יכול להיות שזה קרה** (עמ' 11). בכל הכבוד, סבורני כי לא הייתה חובה לפרש את אותה הנפת
18 יד כזלזול וגם אם הטון נשמע לתובע מזלזל בכל מקרה עניין זה אינו מצדיק תגובה מצד התובע
19 כפי שנאמרה. היה ראוי לעסוק בעובדות ובהן בלבד. התובע ביקש תגובה. התובע לא קיבל
20 תגובה והוא יכול היה להגיש את הבקשה ולציין בה את הדברים כפי שאירעו לשיטתו, קרי כי
21 ביקש תגובה וזו לא ניתנה. לא היה צורך ביותר מכך.
- 22 59. מכל מקום, באשר לעצם הצגת הבקשה למר מורדסון הרי שאף שמר מורדסון שלל עניין זה
23 בחקירתו (עמ' 21) סבורני כי השכל הישר אכן תומך בטענתו של התובע. אין זה סביר בעיניי כי
24 התובע יבקש תגובה וכי מר מורדסון יסרב ליתן תגובה מבלי שמוצגת לו הבקשה. אם אכן לא
25 ידע מר מורדסון איזה מסמך מחזיק התובע בידו כפי שטען בחקירתו (עמ' 21-22) היה עליו לעש
26 דבר פשוט: לבקש מהתובע לעיין בבקשה ולכתוב עליה את תגובתו והוא כמובן היה זכאי
27 להיוועץ עם הממונים עליו קודם לכן.

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

60. בחקירתו העיד מר מורדסון כי "הפריעה לי ההתלהמות שלך והיחס המזלזל שלך בקצין משטרה ואמירות שלך שקריות. מה שהפריע לי שהטענה שלך שאני לא מכבד את בית המשפט בלי ביסוס על שום דבר ולא הגשת לי שום דבר". טענה של התובע כי מר מורדסון אינו מכבד את בית המשפט (ראו ס' 18 לכתב התביעה) היא כמובן טענה חמורה אך לשיטתי לא היא שהצדיקה את העיכוב. שאר אמירותיו של התובע, לעומת זאת, הצדיקו את עיכובו.
61. סיכומו של דבר, די בעדותו של התובע עצמו כדי לקבוע באופן ברור כי הוא אכן עשה שימוש בביטויים "חצוף" ו"בריון" או בנגזרותיהם האפשריות.
- האם עיכובו של התובע היה כדין, אם לאו**
62. ראשית נאמר כי אין מחלוקת כי התובע עוכב לפרק זמן כפי שפורט לעיל ולא נחקר. לאחר שפרטיו של התובע נלקחו ממנו ולאחר שיחות שערך מר מורדסון עם הממונים עליו התובע שוחרר. בנסיבות אלו אין רלוונטיות לפקודת המטה הארצי מס' 14.01.13 שעניינה חקירה, חיפוש, מעצר והעמדה לדין של עורך דין שאליהם התייחסו הצדדים במהלך הדיונים.
63. לגופו של עניין. ס' 26 לפקודה קובע כי "כליאת שווא היא שלילת חירותו של אדם, שלילה מוחלטת ושלא כדין, למשך זמן כלשהו, באמצעים פיסיים או על ידי הופעה כבעל סמכות". הסעיף מחייב אפוא קיומם של מספר תנאים מצטברים. אין מחלוקת כי עיכובו של התובע לא נעשה באמצעים פיזיים אלא על ידי הופעה כבעל סמכות כפי שמחייב הסעיף. אין גם ספק כי התקיים התנאי של "למשך זמן כלשהו". המחלוקת בין הצדדים הינה בשאלת הדין המאפשר את העיכוב וכן בעניין שלילתה המוחלטת של חירותו של התובע.
64. בכתב ההגנה טענה הנתבעת כי עומדות לה ההגנות הקבועות בס' 27 (1) ובס' 27 (4) לפקודה. אין דעתי כדעתה. עיכובו של התובע היה מעשה עצמאי של מר מורדסון והוא לא נלווה לפעולה אחרת בכלל ולא לפעולה אחרת שבגינה ניתן צו שיפוטי בפרט כפי שמחייב ס' 27 (1) לפקודה. העובדה כי התובע עוכב לאחר שהגיע ליתן ייעוץ לחשוד טרום חקירה אינה רלוונטית לעניין זה. העבירה שיוחסה לתובע אינה קשורה לחקירתו של החשוד וגם עיכובו אינו קשור לכך כלל ועיקר.
65. גם ההגנה הקבועה בס' 27 (4) לפקודה אינה מתקיימת בענייננו והנתבעת לא הוכיחה כי במידה ומר מורדסון היה מחליט שלא לעכב את התובע הוא "היה צפוי לעונש לפי הוראות חיקוק" כפי שמחייב ס' 27 (4) לפקודה. ס' 3 (ב)(1)(א) לפקודת המטה הארצי מס' 14.01.34 קובעת כי שוטר "רשאי לעכב חשוד". הוא אינו חייב לעכב חשוד אלא רשאי לעכב חשוד.

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

- 1 בנסיבות אלו לא ראיתי על מה נסמכת הטענה כי במידה ומר מורדסון היה נמנע מעיכוב התובע
2 כפי שנעשה בענייננו הוא היה צפוי לעונש הקבוע בחיקוק. לא הוצג חיקוק אחר זולת אותה
3 פקודה של המטה הארצי לפיה מדובר בפעולה שהיא בשיקול דעתו של השוטר, כפי שגם
4 מחייבים ההיגיון והשכל הישר.
- 5 66. בסיכומיה טענה הנתבעת כי גם התנאי השני הקבוע בס' 26 לפקודה אינו מתקיים וכי אין
6 עסקינן בשלילה מוחלטת של חירותו של התובע וטענה כי **"לתובע הייתה יכולת תנועה מוחלטת**
7 **במרחב"** וטענה גם כי מדובר בהשהיית חירותו של התובע לפרק זמן קצוב ומוגבל (ס' 32-33
8 לסיכומי הנתבעת). אין דעתי כדעתה של הנתבעת.
- 9 ראשית, הסעיף נוקב במונח **"למשך זמן כלשהו"** כך שמלכתחילה ברור כי כליאת שווא יכולה
10 להתקיים גם כאשר זו מבוצעת למשך זמן כלשהוא ואין חובה כמובן כי אותה כליאת שווא
11 תהא נצחית שהרי ממילא שלא ניתן להלום מצב כזה.
- 12 שנית, העובדה כי בסופו של יום נשללה חירותו של התובע למשך זמן מוגבל אינה יכולה להיבחן
13 רק בדיעבד שהרי כל עוד לא שוחרר התובע הוא בוודאי לא ידע לכמה זמן הוא יעוכב במסגרת
14 אותה מגבלה של שלוש שעות כפי שקובע ס' (3)(ג)(4)(א) לפקודת המטה הארצי. אין מדובר
15 במצב בו מר מורדסון אמר לתובע מראש כי הוא מעכבו למשך 20 דקות שאז ניתן להניח כמובן
16 כי אותה שלילה של חירות היא ברף הנמוך. מר מורדסון עיכב את התובע ורק לאחר שהוחלט
17 לשחררו שחרר אותו.
- 18 שלישית, גם אם נניח כי התובע לא ישב על אותם ספסלים שבתחנה במשך כל זמן העיכוב אלא
19 עמד ונע אנה ואנה, וטעה זו אגב אינה תואמת את עדותו של מר מורדסון **"אתה בכלל ישבת על**
20 **כיסא...אני זוכר שישבת"** (עמ' 29) ברי כי אין מדובר בחופש תנועה מוחלט במרחב כפי
21 שטוענת הנתבעת. חופש תנועה מוחלט כשמו כן הוא: היכולת לנוע בחופשיות לכל מקום. לא
22 ראיתי כיצד ניתן לטעון לחופש תנועה מוחלט שעה שהמרחב עמו הוא מגודר. האם, על דרך
23 הדוגמא, נאמר כי אדם שנכלא יכול לנוע בחופשיות בתוך תא הכלא או אפילו בתוך הכלא.
- 24 חופש תנועה מוחלט הוא החופש לנוע לאן שבחר אותו אדם שעוכב ולא לאן שמחליט עבורו מי
25 שעיכב אותו.
- 26 67. המחלוקת נתרה אפוא ביחס לקיומו של התנאי **"שלא כדין"**. בעניין זה סבורני כי הצדק עם
27 הנתבעת.

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

- 1 68. כאמור, אמירותיו של התובע כלפי מר מורדסון נאמרו שלא לצורך בעיקר ללא תועלת, והיה
2 ראוי כי הוא, דווקא משום היותו עורך דין, בשר מבשרה של מערכת המשפט, מגלה איפוק ולא
3 מגיב כלל. אין צורך להיות מלאך כמובן אך איפוק בנסיבות העניין היה מחויב המציאות ולו על
4 מנת לחסוך בזמן ולהימנע מעיסוק מיותר בעניינים מיותרים.
- 5 69. אמירותיו של התובע כפי שפורט קודם לכן יכולות להיחשב כמי שיש בהן משום העלבת עובד
6 הציבור במשמע מונח זה בס' 288 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977. נדגיש: אין חובה כי כך היה
7 קובע בית המשפט לו אכן היה מוגש כתב אישום וכמובן שאין שום צורך לעסוק בניחושים או
8 בהערות על הכרעת דין שלא תינתן מהטעם שלא הוגש כתב אישום אך אין זה המבחן הקובע
9 לענייננו. המבחן הוא האם היה למר מורדסון "יסוד סביר לחשד כי אדם עבר עבירה" כפי
10 שקובע ס' 67 (א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1986.
- 11 70. נאמר מייד: גם מר מורדסון יכול היה לגלות איפוק למן תחילת האירוע ועד סופו וניתן היה גם
12 לשקול דרך אחרת של בירור פרטיו של התובע בהתחשב בכך כי באותה עת היו בידי מר מורדסון
13 סרטונים אותם צילם באמצעות הטלפון הנייד שלו ובהם נראה התובע. ניתן היה לבקש מהתובע
14 את פרטיו ללא צורך בשימוש במונח "עיכוב". ודוקו, בחקירתו העיד מר מורדסון כי **"ביקשתי**
15 **עודה מזהה ולא נתת ואז ביקשתי פרטיו בעל פה ומה שמסרת כתבתי בדו"ח"**. דומני כי בכך
16 יש משום דרך פעולה סבירה. העדיפות היא תמיד לזיהויו של אדם באמצעות תעודה מזהה.
- 17 71. ועם זאת, בהתחשב בכך כי כפי שנטען ע"י הנתבעת ולא נסתר לא הייתה בידי התובע תעודה
18 מזהה (עמ' 28) ובהתחשב בכך כי במידה והיה ניתן אישור לחקירתו של התובע היה התובע
19 נחקר מייד בסמוך לעיכובו סבורני כי ההחלטה לעכב את התובע לצורך, בשלב הראשון, בירור
20 זהותו ואולי, בשלב השני, לצורך חקירתו, הינה החלטה סבירה בנסיבות שנוצרו, לרבות
21 בהתחשב בכך כי פרק הזמן של העיכוב היה קצר יחסית ובכך כי לצורך חקירתו של התובע היה
22 זקוק מר מורדסון לקבלת אישור מהממונים עליו כפי שקובעת פקודת המטה הארצי. פרק זמן
23 של 27 דקות על מנת לברר את מכלול הנתונים הנדרשים בעניין זה הוא פרק זמן סביר.
- 24 72. פקודת המטה הארצי קובעת כי בכל מקרה לא יעוכב אדם לפרק זמן העולה על שלוש שעות.
25 זהו אפוא הזמן המירבי. אין חובה לנצל את הזמן המירבי ואכן הזמן המירבי לא נוצל ושחרורו
26 של התובע בחלוף 27 דקות כפי שנקבע תומך במסקנה כי משך העיכוב היה סביר בנסיבות
27 העניין. לא שוכנעתי כלל כי העיכוב בוצע אך משום שכרון כוח של מר מורדסון ושימוש לרעה
28 בכוח משרתו כפי שטען התובע בכתב התביעה.

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

- 1 73. סיכומו של דבר, עיכובו של התובע נעשה כדין ובאופן סביר ועל כן אין בענייננו כליאת שווא
2 ואין גם רשלנות.
- 3 **אי העדתו של מר יורם אחטרי**
- 4 74. אין מחלוקת ביחס לנוכחותו של יומנאי בשם מר יורם אחטרי ביומן באת האירוע נושא
5 התובענה. נניח לצורך הדיון כי היומנאי לא ראה את שהתרחש עת שהו התובע ומר מורדסון
6 מחוץ למבנה התחנה אך הוא בוודאי היה נוכח בעת חילופי הדברים שהתרחשו בתוך מבנה
7 התחנה. בחקירתו אישר מר מורדסון עניין זה (עמ' 10) ועמ' 23). מר מורדסון אישר גם כי מר
8 אחטרי נכח ביומן בפרק הזמן בו עוכב התובע (עמ' 29).
- 9 75. עוד אישר בחקירתו מר מורדסון כי ביקש ממר אחטרי לרשום גם הוא דו"ח פעולה והעיד כי
10 קצין החקירות הוא זה שהיה צריך לדרוש ממנו את דו"ח הפעולה (עמ' 23). אין מחלוקת כי לא
11 הוגש דו"ח פעולה של מר אחטרי.
- 12 76. בחקירתו העיד מר חלבי כי "הונחו לרשום דוחות פעולה כל מי שהיה שם". לא ברור אפוא
13 מדוע לא מילא מר אחטרי דו"ח פעולה או מדוע לא הוגש דו"ח פעולה שלו אם אכן מולא. מדובר
14 כמובן בשתי אפשרויות שונות ותחילה היה על הובע להוכיח כי מר אחטרי אכן מילא דו"ח
15 פעולה. אם היה מוכח עניין זה הרי שאי הגשתו של הדו"ח הייתה פועלת, במישור העקרוני
16 לחובת הנתבעת.
- 17 ומדוע אמרנו "עקרוני"? שכן עדותו של מר אחטרי והדברים שרשם בדו"ח הפעולה, אם אכן
18 מילא דו"ח פעולה, יכולים היו לסייע לצדדים שניהם, כל אחד בהוכחת טענותיו. במצב דברים
19 כזה ובהתחשב בכך כי התובע ידע, קודם שהחלה שמיעת הראיות, כי הנתבעת אינה מתכוונת
20 להעיד את מר אחטרי הוא יכול היה לבקש לזמנו כעד מטעמו על מנת להוכיח את התנהגותו של
21 מר מורדסון כלפיו, את ההוראה לנעילת השער כפי שנטען, את מיקומן של מצלמות אבטחה
22 ותקינותן וכיוצא בזה.
- 23 77. התוצאה היא כי אי שמיעת עדותו מזיקה לצדדים במידה שווה, כל אחד ביחס לטענות שהוא
24 צריך להוכיח.
- 25 **אי הצגת סרטוני מצלמות האבטחה בתחנה והסרטון או סרטונים שצילם מר מורדסון**
- 26 78. אין מחלוקת כי מר מורדסון הסריט באמצעות הטלפון הנייד שלו את התובע. נניח לצורך הדיון
27 בפסק הדין כי מדובר במספר סרטונים כפי שעלה מחקירתו של מר מורדסון (עמ' 31).

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

- 1 נימוס הוא אכן "עניין סובייקטיבי" כפי שהעיד מר מורדסון בחקירתו (עמ' 11) ואף שסבורני
2 כי הסרטתו של עורך דין שמגיע לתחנת משטרה על מנת לטפל בעניינו של לקוח היא עניין חריג
3 ולא מקובל בוודאי שלא ניתן לומר כי הדבר הוא אסור על פי דין. מר מורדסון הסביר בחקירתו
4 מדוע צילם (עמ' 27-28) ואף שההקשר שעשה מר מורדסון בתשובתו ולפיו "מדובר בעורך דין
5 ולאחר מכן יהיו טענות שקריות ואין כמו עין רואה" הוא הקשר תמוה במיוחד ודומני כי
6 ההקשר צריך להיות הפוך דווקא ברי כי מר מורדסון היה זכאי לצלם את האירוע.
- 7 79. הנתבעת אינה חולקת על כך כי מר חלבי צפה בסרטון והוא אישר זאת בחקירתו. בחקירתו
8 העיד מר חלבי שהוא "זוכר במעורפל שהייתה התלהמות בסרטון וצעקות והיום אני לא יכול
9 להגיד מי צעק למי...בסרטון רואים אותך אבל שמעתי צעקות של עוד אנשים". צעקות של
10 עוד אנשים הן בהכרח צעקות מצדו של מר מורדסון. בכל מקרה מר חלבי העיד בבירור כי אינו
11 זוכר מה רואים בסרטון (עמ' 38) ועדותו זו מהימנה עליי והיא לא נסתרה.
- 12 80. בחקירתו העיד מר מורדסון כי "לא הראיתי לאף אחד אחר את הסרטונים" (עמ' 31). בעניין
13 זה עדותו של מר מורדסון אינה תואמת את עבודתו של מר חלבי שהעיד כי מר מורדסון הוא
14 שהראה לו את הסרטון (עמ' 35). אי ההתאמה בתשובות מוכיחה כמובן כי העדים בוודאי לא
15 תיאמו עדויות אך לגופו של עניין אין לה משמעות ודי בכך כי אין מחלוקת ביחס לקיומם של
16 סרטונים וכי מר חלבי צפה גם הוא בהם ואף התייחס לעניין זה במכתבו. התייחסות לסרטון
17 קיימת גם בדו"ח הפעולה שמילא מר מורדסון.
- 18 81. בחקירתו העיד מר מורדסון כי לפני שהחליף את הטלפון העביר את הסרטונים לתיק החקירה
19 והעיד כי "הורידו את הסרטונים לדיסק. מסרתי דיסק...מייד לאחר שהורידו לדיסק מחקתי
20 את הסרטונים כי זה גוזל הרבה מקום, כך אני מאמין".
- 21 82. כפי שעולה מהתמונות ת/1 היו במתחם התחנה מצלמות אבטחה. לא ניתן לדעת בוודאות את
22 מיקומן של מצלמות האבטחה במתחם התחנה בעת האירוע ולא נטען כי התמונות ת/1 צולמו
23 ביום האירוע נושא התובענה אך ניתן להניח ברמה גבוהה של וודאות כ מצלמות אבטחה היו.
24 ואם היו - סביר כי חלקן לפחות גם עבדו. לא ניתן להעלות על הדעת מצב בו משטרת ישראל
25 אינה מוודאת כי מצלמות האבטחה שהותקנו בחצריה אינן עובדות. מר מורדסון העיד
26 בחקירתו כי "יש קצין אבטחה וצריך לשאול אותו אם המצלמות עבדו". עוד העיד מר מורדסון
27 כי "היו עשרות מצלמות שתוקנו ופורקו זה אף פעם לא עבד כמו שצריך. היו אירועי תקיפה
28 שלא תועדו".

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

- 1 כאמור, עסקינן במשפט אזרחי וקביעת עובדות על יסוד מאזן הסתברויות היא אפשרות קיימת.
2 הנתבעת לא הוכיחה כי מצלמות האבטחה לא היו תקינות והחזקה היא כי חלקן לפחות היו
3 תקינות.
- 4 83. בחקירתו נשאל מר מורדסון לגבי תפישת סרטוני מצלמות האבטחה ביום האירוע והוא השיב
5 "איני יודע" (עמ' 27). תשובה זו לאו תשובה היא. בהמשך שב זכרונו של מר מורדסון לאיתנו
6 כפי הנראה והוא העיד כי ביקש מהממונים עליו שיורידו סרטונים ממצלמות האבטחה (עמ'
7 31)
- 8 84. בחקירתו העיד מר חלבי כי אינו זוכר את המיקום של מצלמת האבטחה ביומן והעיד בהקשר
9 זה כי "כל שנה עושים שינוי בעיצוב". (עמ' 33). לעומת זאת, מר חלבי העיד בבירור כי "כאשר
10 הגעתי לתחנה לא הייתה מצלמת אבטחה ביומן, היו מעט מאוד מצלמות אבטחה היום זה מצב
11 שונה והתחנה כולה מרושתת". עדות זו מהימנה עליו לחלוטין ואף שהחזקה כאמור הינה כי
12 מצלמות האבטחה שהיו במתחם התחנה עבדו לפחות בחלקו הרי שהנטל להוכיח את מיקומן
13 של המצלמות ביום האירוע נושא התובענה והנטל להוכיח כי אותן מצלמות יכולות היו לקלוט
14 את השתלשלות העניינים מוטל על התובע והתובע לא עמד בו.
- 15 85. בחקירתו העיד מר חלבי כי כל המסמכים שהיו קשורים לעניין היו אמורים להיות בתיק
16 החקירה (עמ' 36). מר חלבי לא ידע לומר האם המסמכים הרלוונטיים והדיסק ועליו הסרטונים
17 הושמו בתיק החקירה כפי שהם או שמא במעטפה נפרדת אך עניין זה אינו בעל חשיבות.
- 18 86. מר חלבי העיד בחקירתו כי "אני לא ראיתי את תיק החקירה... יש בשנה בין 2,000 לבין 3,000
19 תיקי חקירה בתחנה ואיני רואה כל תיק ואיני יכול לזכור כל תיק". תשובה זו היא תשובה
20 סבירה והיא מהימנה עליו לחלוטין.
- 21 87. לעניין אי שמירת כלל המסמכים שנאספו בקשר עם האירוע נושא התובענה חובה עלינו להביא
22 בחשבון את שני אלו: האחד, לא התקיימה חקירה בפועל והתובע לא נחקר והשני, אף שמר
23 חלבי יכול היה להניח כי לתובע יש עמדות משלו ביחס למה שאירע הרי שבהתחשב בכך כי
24 הסנגוריה הציבורית שלחה מכתב באותו עניין בדיוק לנתבעת ונענתה מייד יכול ומר חלבי סבר
25 בתום לב כי הבירור בעניין זה מוצה והגיע לסיומו. מר חלבי העיד בעניין זה כי "זה אירוע מיותר
26 שנגמר ולובנו דברים עם הסנגוריה ובכך הסתיים האירוע... ולכן האירוע הנקודתי ונגמר".
27 עדות זו מהימנה עליו לחלוטין ויש בה משום הסבר מניח את הדעת לאי שמירת הראיות
28 שנאספו בזמן אמת.

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

- 1 88. מר חלבי נשאל אם לאור ההיכרות עם הובע הוא יכול היה להניח כי התובע יראה את האירוע
2 בצורה חמורה והוא השיב "מאיפה לי לדעת את זה? ההיכרות שלנו היא בהקשר של עצורים".
3 תשובה זו מהימנה עליי לחלוטין ולא ראיתי מדוע היה חייב לדעת מר חלבי לדעת כי עמדתו של
4 התובע ביחס לאירוע היא חמורה כפי שנטען.
- 5 89. בהקשר זה יש לציין גם כי אף שפניית הסנגוריה הציבורית לא נעשתה בשמו של התובע באופן
6 פרטני ועניינה הוא בנושא עקרוני תוך שימוש במקרה הפרטני הרי שגם התובע יכול היה לבקש
7 מהנתבעת כי תשמור את הראיות בזמן אמת או לכל הפחות להודיע לה כי הוא שוקל להגיש
8 תביעה. פנייה כזו הייתה, ברמה גבוהה של הסתברות, מביאה את הנתבעת לשמור טוב יותר על
9 הראיות שנאספו על ידה בזמן אמת. התובע לא עשה כן ועניין זה פועל לחובתו. התובע אמנם
10 הגיש את התביעה בזמן סביר מאוד, כשנה לאחר האירוע, אולם בהתחשב בכך כי ממכתבו של
11 מר חלבי ניכר כי העניין, לפחות מבחינתה של הנתבעת, מוצה ולא הוכח כי התקבלה אצלה
12 פנייה ישירה מהתובע באותו עניין, סבורני כי אי שמירת הראיות שנאספו נעשתה בתום לב.
13 בנסיבות אלו אין לזקוף את אי הצגתן של אותן ראיות לחובת הנתבעת.
- 14 90. ממילא גם שדי בעדותו ובגרסתו של התובע כאמור בכתב התביעה כדי להביא לדחיית התובענה
15 כפי שפורט עד כה.
- 16 91. ועוד. בחקירתו העיד מר חלבי כי ניתן לבדוק בשורת היומן מה רשם בזמן אמת (עמ' 40). גם
17 אותו תיעוד לא הוצג אף שמר חלבי העיד כי "אני לא מומחה מחשבים אבל אני סבור שאפשר
18 להוציא את זה מהמחשב". חרף האמור סבורני כי אין בכך כדי לפעול לחובת התובעת שכן
19 אותה שורת יומן מתייחסת להחלטתו של מר חלבי לא לחקור את התובע ועדותו בעניין זה לא
20 נסתרה (עמ' 41). ההחלטה לחקור אם לאו אינה נוגעת למחלוקת ודומני כי התובע עצמו אינו
21 קובל על כך כי לא נחקר.
- 22 92. סיכומו של דבר, סבורני כי אי הצגת הסרטונים שצולמו באמצעות מכשיר הטלפון הנייד של
23 הובע ואי הצגת הסרטונים ממצלמות האבטחה, אם אכן נאספו, כדי לפעול לחובת הנתבעת
24 בנסיבות של התיק שבפנינו.
- 25 **נזקי התובע ואשמו התורם**
- 26 93. לנוכח התוצאה אין צורך לדון בשאלת הפיצוי המגיע לתובע אך אולי ראוי לציין שוב כי תוצאה
27 ולפיה במקרה שהיה נקבע כי עסקינן בכליאת שווא היה זכאי התובע לפיצוי מירבי של 8 ש"ח
28 היא כמובן תוצאה בלתי אפשרית, לא סבירה ובעיקר לא צודקת.

בית משפט השלום בבאר שבע

תא"מ 65102-03-16 רבינוביץ נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

- 1 94. לנוכח התוצאה אין גם צורך לדון באשמו התורם של התובע אך יובהר כי ממילא לא הוכיחה
2 הנתבעת את טענותיה ביחס לאופן שבו התנהל התובע עצמו וסבורני כי בהקשר זה יכולות היו
3 הראיות שנאספו בזמן אמת להבהיר את העניין.

4 סיכום של דבר

- 5 95. לנוכח כל האמור לעיל אני דוחה את התובענה.

- 6 96. חרף התוצאה לא מצאתי לנכון לחייב את התובע בהוצאותיה של הנתבעת. הבאתי בחשבון
7 לעניין זה את העובדה כי לו היו מוגשות הראיות שבוודאי נאספו בזמן אמת, אף כי בנסיבות
8 לא שוכנעתי כי חלה חובה על הנתבעת לשומרן, בוודאי שניתן היה להגיע ביתר קלות לממצאים
9 עובדתיים והדבר היה כמובן מספק תמונה מלאה יותר של השתלשלות העניינים, המצערת יש
10 לומר.

- 11 97. התנצלותי העמוקה בפני הצדדים על העיכוב במתן פסק הדין אשר נבע, בין היתר, מסיבות
12 רפואיות ובשל כך כי המוצגים שהוגשו בדיון האחרון אותרו רק עתה והם טרם נסרקו.
13 ניתן היום, כ"ו ניסן תש"פ, 20 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.

14

אורי הדר, רשם בכיר

15
16